

[Birgit Busk.]

og vore mange ledige hænder beskæftiget.

Det kan, og det må ikke være således, at vi vælter de byrder, som hele samfundet bør bære i fællesskab, over på det udsnit af befolkningen, som består af de hundreder eller tusinder af private erhvervsdrivende og private virksomheder, som nu er tvunget til at give op, eller på de hundrede tusinder arbejdsløse, som i dag har måttet sige farvel til deres lønarbejde. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt over for disse mennesker, og også nationaløkonomisk er det rivende forkert. Hverken mentalt eller økonomisk kan vi tillade, at mennesker, hvis højeste ønske er at klare sig selv ved indsats af hjerne eller hånd, ikke får mulighed for det. Det har vi ikke råd til, og at svingte disse mennesker vil tillige betyde at svingte den nationale og sociale solidaritet, som holder vort samfund sammen.

Denne nationale og sociale solidaritet i den nuværende politiske og økonomiske krisesituation for det danske samfund går som en rød tråd gennem et forslag til helhedsløsning, som partiet de uafhængiges hovedbestyrelse, partiets højeste myndighed, enstemmigt tiltrådte på et møde i sidste uge. Jeg understreger, at ingen på dette tidspunkt kendte regeringens planer, men samtidig kan jeg oplyse, at de foranstaltninger, som regeringen nu foreslår taget i anvendelse, indtil forveksling ligner den del af partiet de uafhængiges forslag, som tager sigte på overvindelse af de øjeblikkelige vanskeligheder.

Det drejer sig om løn- og avancestop og stop for forhøjelse af udbytter og tantiemer, hvormed vi har ønsket at understrege den solidariske interesse mellem arbejde og kapital i at få det danske erhvervsliv gjort konkurrencedygtigt over for udlandet, både hvor det drejer sig om eksport til andre lande, og hvor det drejer sig om import af varer fra andre lande.

Vi står i dag i den situation, at det samlede danske samfunds realindkomst er formindsket med mellem 10 og 15 pct. Denne byrde må vi bære i fællesskab. Hverken arbejdsgivere eller lønmodtagere, hverken erhvervslivet eller de offentligt ansatte, skal kunne unddrage sig at bære deres del af den fælles byrde, og først og fremmest må den ikke fortsat væltes over på de enkelte erhvervsdrivende og de enkelte lønmodtagere, som

i dag er alene om at bære den. Det er for dårligt af alle os andre.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg ikke forstår en pind af de krav, som de forskellige fagforeningsledelser i denne tid stiller som optakt til forhandlingerne om de kommende overenskomster. Er disse mennesker så hildet i fortidens tankegang, at de ikke er klar over, at hver krone, de kræver i lønforhøjelse, og hver time, de kræver i nedsættelse af arbejdstiden, betyder, at nye tusinder af deres arbejdskammerater smides ud i arbejdsløshed? Hvor er den sociale solidaritet henne?

Partiet de uafhængige kan altså helt og fuldt tilslutte sig regeringens oplæg til krisepåplanen. Den stemmer nøje overens med, hvad vi selv mener er nødvendigt til at bekæmpe vore økonomiske og beskæftigelsesmæssige vanskeligheder på kort sigt.

Men regeringens kriseforanstaltninger er også kun en kortsigtet planlægning. Vi tror, at de vil forhindre en række virksomhedslukninger, som ellers vil komme, og at de vil give arbejde til nogle tusinde ledige hænder. Det anser vi for så betydningsfuldt, at regeringen vil kunne regne med min stemme til deres gennemførelse.

Vi tror også, at den øgede produktion og den øgede konkurrenceevne, som disse foranstaltninger vil medføre, vil kunne formindske vort træk på fremmed valuta og dermed forbedre vor valutabalace.

Men tilbage står, at vi fremdeles har en valutagæld på mellem 30 og 40 mia. kr., og at vi ikke bliver herre i vort eget hus, før denne gæld er betalt. Denne uhyre gæld er oparbejdet gennem de sidste 15 år, og ingen af de gamle partier i dette ting, fra folkesocialister over socialdemokrater til radikale, venstre og konservative, kan sige sig fri for medansvar for gælden. De har alle fem med forskellige nuancer, men i øvrigt i skøn samdrægtighed og i den såkaldte velfærdsstats ånd gennem deres agitation og gennem deres propaganda bildt den danske offentlighed ind, at den blot kunne kræve for at få. Disse 5 partier har gennem en skamløs overbudspolitik i kampen om vælgerne skruet de offentlige udgifter, skatterne og afgifterne, som skulle betale disse udgifter, og hele samfundets løn- og prisniveau op på de højder, hvor vi befinder os i dag. Dette ansvar kan heller ikke regeringen venstre løbe fra.